

Beatrijs van den Brink roeit vanaf 2006 bij R&ZV Jason te Arnhem in verschillende ploegen, dames en gemengd. In regiowedstrijden haalde zij met een vaste wedstrijd ploeg goede resultaten. Sinds twee jaar schrijft zij een column in ROEIEN.

Reageren?

Beatrijs.column@gmail.com

Zorg

Alles heeft zorg nodig. We vergeten dat weleens. Zonder zorg en aandacht gedijt mens noch materie. In het roeien ligt het accent op de techniek van de sport. De boot daarentegen is meestal zorg voor de specialist ofwel de materiaalcommissie. Zo lijkt dat vaak de opvatting te zijn. We stappen in en varen weg in de veronderstelling dat het allemaal wel in orde is. Niets is minder waar.

“Het is maar een afschrijfbootje”, verklaarde een oud-wedstrijdroeier toen ik bij een grote roeivereniging een skiff had meegekregen die bobbelige slidings had vol slijpsel, waardoor het roeien niet ging zoals gehoopt. Op papier was het daar allemaal strak geregeld, maar ook in dit geval was de werkelijkheid weerbarstig. “Wedstrijdboten worden goed bekeken”, vervolgde hij, “maar de boten voor Jan en alleman lijden en slijten.”

“Ja thuis, maar dit is niet van jezelf en er zijn altijd alternatieven. Pak je gewoon een andere boot in de veronderstelling dat ze het wel maken.”

“Daar is de pot verf”, sprak de materiaalmedewerker tegen de dames die nooit een kwast in hun hand hadden gehad. “Verf ze!” En weg was hij.

Leuke druipers zag ik later op de galmende Chinese C4-boot waar de vele reparaties onder een laagje verf weggewerkt moesten worden. Hij lag er stilletjes bij en zweeg. Ach ja, goed kwasten is ook een vak.

“We moesten dit doen voor de zelfwerkzaamheid”, zeiden de dames later. “Het was ook nog warm, dus het droogde een beetje snel. Bleek later dat deze verf met wat thinner verdund moest worden. Wisten wij veel. Thuis doen de mannen dat.”

“Waarom heb je deze vastlopende slidings niet laten vervangen”, vroeg ik een keer aan een begeleider van de jeugd toen ik in een van de boten zat waarin hij instructie gaf. “Piept er dan niemand?”

“Nee joh”, antwoordde hij, “nieuwkomers hebben geen idee wat ze moeten voelen, dus dat heeft geen haast.”

Voor je het weet belandt je in een kip en het ei discussie. Als een beginnende roeier niet wordt uitgelegd welke zorg een boot nodig heeft, leert hij niet om daar oog voor te hebben.

Wellicht dat mensen die een ambacht uitoefenen dat van nature wel hebben, maar bij de vele bureauwerkers onder de roei-leden wordt dit in hun werkend bestaan niet aangeleerd. “Dat is nou net het verschil tussen motorboters en roeiers”, sprak de voorzitter van een bevriende watersportvereniging. “De roeiers denken en praten tot ze een ons wegen en produceren heel wat papierwerk. De motorboters beginnen gewoon meteen aan een klus om halverwege te bedenken dat het handiger had gekund. Je moet van allebei wat hebben. Zorg voor het materiaal is zien, vooruitdenken en structureel handen uit de mouwen steken en dat moet je leren.”

Een instructeur zou daar de eerste aanzet in moeten geven. Een goed begin is het halve werk.

“Ja, de boot lijdt eronder maar de roeier ook”, reageerde ik. “Uiteindelijk heeft iedereen er baat bij met zorg om te gaan met het materiaal. Je moet natuurlijk wel enig idee hebben waar manco's kunnen liggen en wat het effect daarvan is. Als je thuis ziet dat de douchekop is dichtgeslibd doe je er toch ook wat aan?”